

den højtærede Ordfører som Motiv til at vedtage denne Klasselotterilov, at faa kunde man forvente at vinde det, at man blev fri for Halvprocentafgiften ved Ewangsauktioner ved Udlægsskøder. Den højtærede Ordfører fremhævede, at det var en Gevinst, der var langt betydeligere, langt væsentligere end den Nedsættelse af Halvprocentafgiften, som da var foreslaaet af et Par andre Medlemmer og end den mindre Reform, som jeg havde foreslaaet sammen med det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (P. Christensen). Jeg nævner her, at det er mig bekendt, at dette ærede Medlem er enigt med mig i de Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at fremsætte i Dag. Jeg har fremfat dem efter Samraad med ham, og Grunden, hvorfor hans Navn ikke staar paa Forslaget, er, at han var fraværende, da jeg under Naafestferien stillede Vædringsforslagene. Nu er Klasselotteriloven vedtagen, og nu skulde man altsaa vente, at det Motiv, som blev nævnt for begge Love, baade for denne Lov og for Klasselotteriloven, havde bevirket, at man havde naaet den Ting, som man selv anerkendte var fuldkommen Retfærdighed, altsaa havde faaet den Tilspølse til Lovforslaget, som man i højeste Grad ønskede gennemført. Men Forholdet er blevet det, at det har man ikke faaet gennemført. Man har faaet Lov til at aflevere sit Lotteri og andre Stattelove til Regeringen uden at faa gennemført det allermindste af det, som man i Virkeligheden paaberaabte sig som Motiv ogsaa for Afstemningen for disse Love. Naar Forholdet er det, synes jeg, at Sagen stiller sig ganske simpelt saaledes, at Folketinget ogsaa her fraviger et Forslag, som det selv erkender, at det anser for rigtig og godt, for at faa en Lov, hvis Fordel i bedste Fald er i højeste Grad omviftelig. Er Stillingen i det hele taget den, at Folketinget hver Gang en Vædring, som man særlig har knyttet sig til og anser for rigtig, møder Modstand fra Landstingets og den højtærede Ministers Side til Stadighed skal bøje sig, uden videre fravige sine Vædringer og sige til sig selv: Ellers faa vi ikke Loven og Loven maa vi have? Var det saa forfærdeligt, om man, naar den ærede Ordfører har Ret i, hvad han mente, at denne Tanke om Fritagelse paa Udlægsskøder for Halvprocentafgiften nok vilde trænge igennem, da ventede i værste Fald et Aar længere? Desuden stiller det sig saaledes for mig, at jeg tror, at den højtærede Minister i Virkeligheden har lige saa megen Interesse i dette Lovforslags Gennemførelse, som dette Ting kan have. Jeg kan altsaa ikke se nogen særlig Anledning

for dette Ting til at føle sig interesseret i nogen overvældende Grad for denne Lov. Der fremhæves i Betænkningen her, at man mente, at Statskassen vilde frasælde denne Indtægt, og der fremhævedes ogsaa, at det kunde man vente i en nær Fremtid. Jeg forstaar ikke, hvorledes man skal kunne vente det i en nær Fremtid. Naar Ewangsauktionsloven er gennemført, og der her er gennemført et helt nyt System, er det klart nok, at denne Sag er afgjort for en lang, lang Arrække, i det mindste for de næste 20 Aar, og naar saa Stillingen er den, at der i Aar har været flere Stattelove fremme end nogen Sinde tidligere, naar disse to moraliske Afgifter — Staten paa Spillelysten gennem Klasselotteriet og Skatten paa Spiritus gennem det bayerske Al — ere gennemførte, hvorledes vil man saa kunne vente sig at komme tilbage til den Ting, at faa Halvprocentafgiften gennemført? Jeg kan ikke tænke mig, at Billigheden hos den højtærede Finansminister til andre Tider skulde være stærkere for at faa denne Reform gennemført end i dette Øjeblik, og jeg maa sige, at jeg anser det ikke for rimeligt, at det under noget som helst andet Forhold end det her foreliggende Tilfælde skulde interessere den højtærede Justitsminister at virke for denne Reform, som den højtærede Ordfører selv erkendte sig enig med os om i og for sig var en god og ønskelig Reform at faa gennemført. Naar Forholdet er det, at i Virkeligheden den Fordel, som man har paaberaabt sig, for at dette Lovforslag kan gennemføres i dette Ting, svinder bort, synes jeg, at der er nogen Anledning for Folketinget til at sige: Nej, vi fastholde vor Afstemning paa dette Punkt; naar ikke den Ting kommer med og kommer med nu, ville vi ikke have Loven, men lade den ligge, til vi komme saa vidt, at man samtidig vil gaa ind paa et Forslag, som man fra alle Sider ansaa som berettiget, og som den ærede Ordfører har anerkendt for godt og berettiget, ligesom det oprindeligt var opstillet af ham selv. Jeg kan ikke andet end tiltaade Tingets ærede Medlemmer at stemme for begge de Vædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille. Jeg mener, at flønt det muligvis ikke vil faa stor praktisk Betydning, ligger der dog i den Bestemmelse, jeg ved det første af dem vil ændre, et grumme farligt Princip, som, hvis det ved en fremtidig Forandring af Retsplejen blev gjort gældende, vilde være et overmaade uvilkomment Strid, nemlig at forlange, at en Mand for at benytte sig af et sædvanligt Retsmiddel skal stille Sikkerhed for den Skade, som kan følge af hans Handling. Det er et meget